

Szerelmem rapszódiám

Ne érints szemeiddel!
Átvérzik szívem kötésén a bánat:
varasodó csendben hulló levelek
özönlének ujjaid billentyűire.

Elindulnak velem dallamaid,
mégis belém döglik a világ.
Virágok sebei fájnak:
csöndes esőtől bódult réten
fekszik a violaszínű cimbalom. –
Cigányok állják körül
s átokkal verik húrjait.

Anyám csöndje a holdfény,
felhúrozza bennem az éjt:
kiálmodott szimfóniámat kikötözött
fortissimók jajgatják nekem.

Ez a madarakkal hurcolt idő.
Ez a csend lépjaiba merülő enyészet.

Magunkhoz mérjük a rendet:
alacsony termetű eszmék
hurcolják gondjainkat...
Nincs eszméletünk,
csak vannak, amik vannak.

Törvénybe zárt piros csillagom
nem hordhatlak már magammal,
elvesztettünk valamit nagyon,

kiegyeztünk a hatalommal,
de zászlóinkat mégsem adom;
alkonyatszínű szerelmem...

Gondba áztatott korbácsok
vértzik ki reggeljeinket. –
Torkomig érsz:
megszagatottan nyakadba
kötöttem virrasztásomat,
nézésed kévéit hordom magamban;
búzavirágok kékjét álmodom szemeidre.

Szél jajgat át a kerten.
Meghajlom lelkemben veled,
és az elárvult értelmetlen
szívemen sistereg.

Elrejtezem látásodban,
így leszel végleg átlátszó bennem,
de szétlőtt életemből újra
összeraklak
maradék szerelmem.